

Da Byerne ingen Ret har haft til denne Tjenestefolksinvasion, og da det i adskillige af Byerne er de danske Statsembeds mænd, der gaar i Spidsen, vil jeg henstille til Regeringen at se paa denne Invasion, som vækker stor Forargelse i alle Samfundsklasser dernede.

Dernæst vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister, hvorledes det gaar med det ekstra Stedtillæg i Sønderjylland i Aar. Statsembeds mændene har jo stadig deres ekstra Stedtillæg, og det er meget stort, og vi lever vel stadig under den gode gamle danske Regel, at naar det regner paa Præsten, skulde det gerne dryppe lidt paa Degnen ogsaa. At komme op paa 5 000—6 000 Kr. i ekstra Stedtillæg kan Statstjenestemændene naturligvis ikke vente, men jeg henstiller i hvert Fald, at de faar Lov til at beholde de 600 og 400 Kr., som de har haft i de sidste Aar.

Dernæst har jeg et Par Sager, jeg gerne vilde fremdrage overfor den højtærede Indenrigsminister. Den første er Indfødsretsspørgsmaalet. Jeg vilde henstille, at man gaar meget lempeligt frem overfor Folk dernede, som forlanger Indfødsret. Man holder sig, saa vidt jeg kan se, strengt til Regelen om, at de skal have været der i Tiden fra 1. Oktober 1918 til 15. Juni 1920. Der er f. Eks. et Tilfælde som følgende: En Søn, som havde været indkaldt til Krigen, er blevet nedenfor den nye Grænse, hele Familien har faaet dansk Indfødsret, men han alene er holdt udenfor. Det drejer sig om en ung Mand, der hedder Vorbech. Hans Fader er Havnemester i Sønderborg, og hele hans Familie har dansk Indfødsret. Han havde været indkaldt til Krigen, og for at faa Arbejde maatte han gaa ned til Rendsborg og et Par andre Byer. Det er ganske naturligt, at Familien ønsker, at ogsaa han skal have dansk Indfødsret, og man forstaar dernede ikke, at det skal yolde saa mange Vanskeligheder at faa det i Orden. Jeg synes ogsaa, at alting taler for, at naar de andre har faaet Indfødsret og bor paa dansk Grund, burde denne unge Mand ogsaa have det; der behøvede ikke at være saa mange Omsvøb for at give ham det. Der er dernæst følgende Sag: En Familie, der var bosiddende i Flensborg, flyttede hertil, efter at den nye Grænse var trukket; den bestod af Mand, Kone og Konens Broder. De er alle født i Flensborg og kom hertil paa samme Tid. Manden og Konen har faaet dansk Indfødsret, men Broderen, hvis eneste Tilhold er Søsteren, har faaet Afslag. Jeg har, da Sagen vakte en Del Opsigt, spurgt Indenrigsministeriet,

hvorledes det kan være, og faaet et Svar, som jeg synes er meget betegnende. I Svaret gøres der først Rede for den Forespørgsel, jeg har stillet, og det hedder saa: „I denne Anledning skal jeg oplyse, at Mejer“ — det er Manden — „blev optaget paa Indfødsretsloven, fordi han ifølge Oplysninger fra Ministeriet for offentlige Arbejder kunde forventede fast Ansættelse i det danske Postvæsens Tjeneste, naar han erhvervede dansk Indfødsret, medens et lignende Forhold ikke gjorde sig gældende for Matsens Vekommende“ — det er den unge Mand. Da det at faa Indfødsret jo skal være en Retsafgørelse, og da de alle tre er kommet hertil paa samme Tid og alle er født i Flensborg, er det absolut umuligt for almindelige dødelige at forstaa, at den ene Mand faar Indfødsret og et dansk Embede i Tilgift, men den anden faar slet ingenting.

Jeg henstiller, at man tager anderledes paa disse Indfødsretssager dernede. Det er dog ikke det samme her, som naar en Svensker eller Nordmand eller en Person, der hører hjemme længere nede fra i Tyskland, kommer rejsende hertil. Det, der her er sket, er, at man har draget en ny Linie, hvor man har skilt en Familie ad; og det maa man efter min Mening tage det største Hensyn til.

Endelig vil jeg gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om ikke snart de Regler for Understøttelse til arbejdsløse, som blev fastsat i Cirkulæret af 21. Marts d. A., kan blive ændret. Vi ved jo alle sammen, at de arbejdsløse mistede deres Understøttelse i Sommer. Der blev protesteret derimod fra vor Side, men der blev gjort gældende fra den anden Side, at dette Skridt var nødvendigt, fordi man i Sommermaanederne maatte spare, saaledes at man, da man forudsaa, at Krisen vilde fortsættes, naar Vinteren kom, kunde staa med Midler til at genoptage Understøttelserne. Nu staar vi i Vinteren, Tusinder og atter Tusinder har ingen Understøttelse og lider den bitreste Nød, og jeg henstiller i hvert Tilfælde til den højtærede Indenrigsminister, at det Rigsdagsudvalg, der har med den Sag at gøre, snarest muligt samles. Ogsaa fordi det er en Uretfærdighed Arbejdsløshedskassernes Medlemmer imellem. De, der i Henhold til det sidst udsendte Cirkulære om Arbejdsløshedssunderstøttelse fik Dispensation, de oppebærer en Understøttelse, en Tillægshjælp, en fortsat Understøttelse, naar den ordinære Understøttelse er ophørt, medens de, der ikke fik Dispensation, ingenting har, og det er da